

[Industriministeren]

indtil den 1. november. Her er fristen således sat til 2 måneder.

Den frist fra den 30. august til den 16. september 1979, der omtales i artiklen, er fristen for en individuel opsigelsesret, som forsikringstageren ikke har krav på ifølge loven, men som forsikringsrådet fik indsat i aftalen om overdragelse af forsikringerne til det nye selskab.

Forsikringstageren kan selvsagt med sædvanligt varsel hæve aftalen også efter overførslen til det ny selskab.

Spm. nr. 160

Til *ministeren for skatter og afgifter* (12/12 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er det foreneligt med ligningslovens § 9 C, at ministerbilkørsel mellem arbejde og hjem af myndighederne anses for skattefri?«

Begrundelse

Den 7. marts 1979 oplyste ministeren for skatter og afgifter, at »de særlige arbejdsvilkår, ministrene virker under«, bevirker, at en ministers kørsel med tjenestebil mellem bolig og ministerium anses for skattefri.

Dette er så ganske klart i strid med ligningsloven – nu lovbekendtgørelse fra ministeriet for skatter og afgifter nr. 399 af 11. september 1979 – § 9 C, som naturligvis også gælder for ministre, og som ikke levner myndighederne nogen som helst mulighed for at bestemme, at myndighedernes særlige favoritter skal behandles mere lemfældigt end andre skatteydere.

Siden 7. marts 1979 er der jo sket det, at landet har fået en ny minister for skatter og afgifter, der forhåbentlig ser mere retsindigt end hans forgænger på, at landets borgere skal behandles ens, så toppolitikere fra gammelpartierne ikke opnår nogen som helst bedre behandling af skattevæsenet, end hvad der følger af den skattelov, der gælder for alle andre. Derfor rejses spørgsmålet på ny i håb om, at ministerskiftet også har betydet, at ministre nu kommer ind under samme skattevilkår – også på det her omhandlede felt – som lovgivningsmagten har fastsat for alle andre.

Besvarelse (14/12 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Som svar på et lignende spørgsmål bekræftede den tidligere minister for skatter og afgifter, at der er mange års praksis for, at en ministers kørsel med tjenestebilen mellem bolig og ministerium eller de mange andre steder, en minister udfører sin gerning, betragtes som tjenstlig kørsel, og at ministeren derfor ikke skal medregne nogen værdi af denne kørsel til sin skattepligtige indkomst.

Denne mangeårige praksis fandt ministeren rimeligt begrundet i de særlige arbejdsvilkår, ministrene virker under. Der var ikke tale om nye regler, og ministeren syntes derfor heller ikke, at de kunne give rimelig anledning til, at man på daværende tidspunkt drøftede den skattemæssige behandling af befordringsudgifter.

Jeg kan for mit vedkommende tilslutte mig den tidligere ministers bemærkninger, og jeg finder heller ikke grund til på nuværende tidspunkt at foreslå ændringer i denne langvarige praksis.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (Investeringsforeninger).

(Lovforslag nr. L 51. Fremsat 4/12 79. Første behandling 7/12 79. Betænkning 17/12 79).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Gammelgaard (KF):

Hvis landets alvorlige økonomiske problemer skal klares, er det nødvendigt, at den private opsparing og investeringerne forøges. Efterhånden er det imidlertid umuligt at få

[Gammelgaard]

befolkningen til at foretage opsparring og investere, og det er der ikke noget at sige til, når man ser på den lovgivning, som er gældende her i landet. Vi opfordrer til, at der gøres en virkelig alvorlig indsats for at få så mange som muligt til at investere i vore erhvervsvirksomheder gennem aktiekøb, enten direkte eller indirekte gennem investeringsforeninger. Derfor må selskabsskatten holdes nede, og der må være skattemæssig ligestilling mellem direkte aktionærer og medlemmer af aktieinvesteringsforeninger.

Jeg vil gerne henvise til en argumentation, der blev fremført af en af de deputationer, vi har haft den glæde at modtage i udvalget for skatter og afgifter. Det drejer sig om en investeringsforening, der har eksisteret i 8 år, og hvoraf omkring 30 pct. – ca. 120 medarbejdere – af de ansatte i det pågældende selskab er medlemmer af investeringsforeningen. Foreningen udbetaler ikke udbytte til sine medlemmer, men naturligvis sker det af og til, at medlemmer sælger certifikater, oftest fordi de forlader firmaet og derfor ikke kan være medlemmer af foreningen længere.

Såfremt foreningen skulle blive nødt til at betale skat af sine indtægter, ville aktiebesiddelse igennem foreningen blive hårdere beskattet, end det er tilfældet for andre små aktionærer. Ifølge foreningens formål skal man i øvrigt investere mest muligt i sit eget firma, og den rest, der måtte være, skal investeres i såkaldte sikre papirer, hvilket vil sige, at man må gå uden om de investeringer, der giver det største afkast, fordi de er behæftede med nogen risiko.

Det blev direkte af deputationens repræsentanter fremført, at medejerskab på egen arbejdsplads vil blive tabgivende med det foreliggende lovforslags vedtagelse. Det vil sige, at den frivillige udbredelse af ejendomsretten gennem investeringsforeninger umuliggøres. Men det er jo også socialdemokratiets holdning, at vi skal have tvangs-ØD med en central fond. Dette vender det konservative folkeparti sig imod.

Lovforslaget tager ikke i tilstrækkelig grad hensyn til, at også småsparere igennem investeringsforeninger skal have mulighed for opsparring med et rimelig godt afkast og en minimal risiko. Incitamentet til de nævnte investeringer bør bevares og udbygges.

Her kunne man bl.a. nævne, at en stor del af kursgevinsten ved de statsobligationer,

som udbydes til salg, er skattefri. Direkte aktionærer får skattegodtgørelse; det gør medlemmerne af investeringsforeninger ikke.

Den daværende skatte- og afgiftsminister lovede i februar måned i år, at denne skattegodtgørelse i løbet af 1979 også ville komme til at gælde for investeringsforeningsmedlemmer. Men det er der ikke tale om i det foreliggende lovforslag.

Begrundelsen for ikke at give skattegodtgørelsen fremgår af det bilag 15, som ministeriet for skatter og afgifter har sendt til skatte- og afgiftsudvalget under udvalgsbehandlingen. Det hedder heri, at når der i lovforslaget ikke er medtaget bestemmelse om skattegodtgørelse til medlemmer af de nævnte foreninger, skyldes det navnlig de praktiske administrative vanskeligheder i forbindelse med en sådan ordning. Ordningen måtte forudsætte, at der foretages en opdeling af foreningernes udlodning i den del, der hidrører fra indtægt i form af aktieudbytte, og den del, der hidrører fra anden indtægt.

Endvidere måtte der tages stilling til, hvilken indflydelse foreningens driftsudgifter skal have på skattegodtgørelsens størrelse. Den nærmere fordeling af foreningens indtægter og udgifter måtte foretages på en sådan måde, at det for skattemyndighederne var muligt at udøve en rimelig kontrol med ordningen.

Endelig siges det, at de nævnte vanskeligheder er anset for så væsentlige, at der ikke er fundet grundlag for at foreslå, at der indrømmes medlemmerne af de omhandlede foreninger skattegodtgørelse.

Nu har jeg prøvet at undersøge dette spørgsmål lidt nærmere, og det viser sig, at det klart fremgår af foreningernes regnskaber, hvor de forskellige dele af foreningernes overskud stammer fra. Således skulle der på ingen måde være vanskeligheder for skattevæsenet med hensyn til at udøve en rimelig kontrol med en ordning, der indeholder skattegodtgørelse til investeringsforeningsmedlemmerne.

Det er en af grundene til, at vi anmoder om, at dette lovforslag tilbagesendes skatte- og afgiftsudvalget mellem anden og tredje behandling.

Også på anden måde er investeringsforeningerne skattemæssigt diskriminerede, som det også er fremgået af udvalgsbehandlingen, nemlig med hensyn til kapitaltilførselsafgift

[Gammelgaard]

og stempelafgift. Principielt mener vi, at der må være ligestilling mellem investeringsforeningsmedlemmer og direkte aktionærer.

Dernæst vil jeg pege på, hvor streng aktiebeskatningen for disse indirekte aktionærer egentlig er. Der er nemlig tale om en tredobelt beskatning: først i selve aktieselskabet, dernæst i investeringsforeningen og endelig hos ejeren af investeringsbeviset. Det turde være klart, at en sådan belastning af et i forvejen svagt stillet investeringsobjekt som aktien helt vil umuliggøre sådanne investeringer i de akkumulerende foreninger.

Der er et andet punkt, som jeg ikke mener vi har undersøgt tilstrækkeligt, og som jeg også vil bede om at vi på ny undersøger i udvalget. Det fremgår af en skrivelse, vi har modtaget den 11. december, at de akkumulerende foreninger findes i flertallet af de øvrige EF-lande, og at disse institutioner, så snart liberaliseringen af kapitalmarkedsforholdene inden for fællesmarkedet er gennemført, vil kunne markedsføre deres certifikater her i landet. Det betyder, at vi på nuværende tidspunkt lægger op til at afskaffe de akkumulerende foreninger i Danmark, men at de akkumulerende foreninger, som findes i de øvrige EF-lande, når liberaliseringen af kapitalmarkedsforholdene inden for fællesmarkedet er gennemført, altså kan begynde at sælge deres certifikater i Danmark. Dette spørgsmål ønsker vi nærmere belyst.

Udviklingen i de senere år inden for opsparing, hvor hovedvægten er flyttet til obligationer og pantebrev og væk fra aktier, har vist det uheldige i at behandle de forskellige opsparingsformer forskelligt. Der er et påtrængende behov for en forbedring af stillingen for dem, der investerer i aktier, hvad enten det sker direkte eller gennem investeringsforeninger.

Jeg kan meddele, at det konservative folkeparti kan stemme for både ændringsforslag nr. 1 og ændringsforslag nr. 2, som vil bedre på den situation, jeg her har omtalt.

Anders Poulsen (V):

Under udvalgsarbejdet med det omhandlede lovforslag er det klart fremgået, at ministerens forslag kun løser den ene side af de problemer, der er på dette område. Den side, der løses, er de utilsigtede beskatningsvirkninger, som jeg var inde på ved første be-

handling, altså den situation, hvor en certifikatejer ved at indrette sig rigtigt kan gøre en væsentlig portion af dette afkast skattefri.

Men der er jo langt flere problemer på området, bl.a. er der et meget væsentligt problem, som burde klares, nemlig dette at animere investeringsforeningerne til i langt højere grad at foretage aktiekøb, og dette har ministeren under udvalgsarbejdet ikke medvirket til.

Jeg mener også, det er rigtigt at sige, at det under udvalgsarbejdet er tydeliggjort, at lovforslaget ikke imødekommer det meget ønskelige i, at småsparere igennem investeringsforeninger fik forbedrede muligheder for opsparing i aktier, som den tidligere ordfører nævnte, både med et rimelig godt afkast og med en passende spredning af risikoen. Den spredning af ejendomsretten, den opsparings-tilskyndelse og den tilførsel af kapital til erhvervslivet, der ligger heri, lægger vi i venstre megen vægt på.

De veje, man kunne gå for at øge foreningernes interesse for aktieinvesteringer, er dels en lempeligere beskatningsprocent af aktieafkast, dels en tilskyndelse til, at foreningerne i overgangsåret ombyttede obligations- og pantebrevsbeholdninger med aktieerhvervelser. De to ændringsforslag, der er stillet, sigter begge netop imod en sådan ombytning til en større grad af aktiebeholdninger i investeringsforeningerne.

Allerede under førstebehandlingen pegede jeg på problemer ved beskatningsprocenten og kursgevinstbeskatningen, men desværre har ministeren fastholdt, at forslaget først og fremmest er et led i helhedsløsningen, og det har medført, at der åbenbart ikke har været mulighed for at påvirke disse svage punkter i ministerens forslag.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at der ved udformningen af dette forslag netop havde været en ganske enestående mulighed for særlig at animere investeringsforeningerne til aktieinvesteringer, men det er en mulighed, man ikke har ønsket at benytte sig af, heller ikke under udvalgsbehandlingen.

Sluttelig skal jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 2, som er stillet af venstre, det konservative folkeparti og fremskridtspartiet. Jeg kan meddele, at vi kan stemme for ændringsforslag nr. 1.

Lawaetz (FP):

[Lawaetz]

Jeg kan berolige skatteministeren med, at jeg ikke vil tale lige så længe, men jeg kan tilslutte mig en hel del af det, de to foregående ordførere har sagt. Jeg vil derimod gøre det meget letfatteligt, selv for den mest hårdhodede skatteminister.

I formiddags, da vi talte aktieselskabsbeskatning, nåede vi frem til en debat om dobbeltbeskatning, og her er allerede nævnt tredobbelt beskatning. Men et lille regnestykke gør det letfatteligt: 1 kr. i overskud i et aktieselskab beskattes først med 40 øre; så har vi 60 øre tilbage. Hvis investeringsselskabet, hvad der er det sundeste, har investeret i erhvervslivet i aktier, tager man igen 40 pct. af de 60 øre, det er 24 øre; så er der 36 øre tilbage. Har den private skatteyder bare en så beskeden trækprocent som 50, er der, efter at han er blevet beskattet, 18 øre tilbage af den krone, der er indtjent i aktieselskabet. Det kan skatteministeren nok få fat på, og det peger vel på, at jeg har haft ret i, at dette her ikke er totalt gennemtænkt.

Da jeg taler til en socialdemokratisk skatteminister, vil jeg også have lov til at sige, at her jo ikke er tale om udnyttelse af kapital. Der er tale om, at et sted mellem 150.000 og 200.000 medlemmer af investeringsforeninger har en lille fordel, som de ikke kan få på anden måde. Det er funktionærer og offentligt ansatte og arbejdere, som sparer op. Det kunne se ud, som om man her bevidst har været ude med lys og lygte for at finde et nyt skatteobjekt, for det er i virkeligheden absolut den lille sparer, det kommer til at gå ud over, og i værste fald sådan, som jeg har beskrevet det, nemlig at han kun har 18 øre tilbage af den krone, der er tjent. Det er klart, at det ikke er fremskridtspartiets politik. Vi mener ikke just, at øjeblikket er inde til skattestramninger, tværtimod.

En anden ting, der virker skadeligt her, er, at disse penge, hvoraf en del som tidligere omtalt virkelig investeres i erhvervslivet, bliver flyttet fra en aktiv kapital i erhvervslivet over til enten forbrug eller passiv opsparing. Vi må derfor gå imod lovforslaget.

Vi har, som skatteministeren nok har set, stillet et ændringsforslag, der ville forbedre det lidt. Det går ud på, at man i formålsparagrafferne forlangte, at der kun må investeres i nærmere navngivne erhvervsforetagender eller aktieselskaber, hvilket kunne medvirke til, at nogle af disse penge blev i er-

hvervslivet, hvorved der var en vis fornuft i det.

Vi støtter også det andet ændringsforslag, som vi er medforslagsstillere til, og som går ud på, at man i hvert fald ikke i det første år beskatter disse investorer. I virkeligheden er det med tilbagevirkende kraft, for de har investeret i god tro. Det er muligt, at skatteministeren kan lave et andet regnestykke, men det er nu ellers tilstrækkeligt med Christian Hansens regnebog for at finde ud af det. Vi må gå imod dette lovforslag.

Bollmann (CD):

Centrum-demokraterne ønsker ikke at begrænse investeringsforeningernes muligheder for at eksistere, og vi beklager, at regeringen ikke har villet lytte til de saglige indvendinger, der er kommet fra foreningerne.

Spørgsmålet om i det mindste kun at beskatte renter og udbytte og dermed ligestille denne form for investering med privates direkte køb har jo været diskuteret meget. Der er efter betænkningsafgivelsen kommet nye oplysninger frem i en henvendelse fra en eller flere af foreningerne, og på denne baggrund vil jeg gerne spørge ministeren, om det kunne give anledning til nye overvejelser. I givet fald er der jo tid til at stille ændringsforslag herom mellem anden og tredje behandling. Hvis ministeren vil gøre det, kan jeg love, at CD vil støtte et sådant ændringsforslag. Indtil da skal jeg kun sige, at vi kan tilslutte os de to nu stillede ændringsforslag, som begge efter vores opfattelse mildner virkningerne.

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu synes jeg nok, at især hr. Gammellaard løfter det op i et lidt for højt plan. Enhver må nok erkende, at et forslag af denne art er nødvendigt for at skaffe en vis rimelighed og lighed for alle investeringsforeninger. Det har vi erkendt allerede ved lovforslagets fremsættelse, og derfor er vi også enige i lovforslagets intentioner. Men vi er også enige med forslagsstillerne til ændringsforslag nr. 2 i, at der kan være visse investeringer, som det er urimeligt at beskatte, bl.a. kursgevinster, og derfor vil vi gerne være med på ændringsforslag nr. 2 om, at skatteministeren bemyndiges til at undgå, at kursgevinster kommer til reel beskatning. Jeg kan ikke

[Arne Bjerregaard]

umiddelbart sige, hvorledes det skal gøres, men det er også en bemyndigelse til skatteministeren, og jeg håber, at skatteministeren vil være positiv over for dette ændringsforslag. Vil skatteministeren det, skal vi være positive over for forslaget i dets helhed.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot oplyse, at retsforbundet, som det også fremgår af betænkningen, indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret ved tredje behandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Fremskridtspartiets ændringsforslag er åbenbart i strid med lovforslagets hensigter, og det må jeg derfor på regeringens vegne afvise.

Det ændringsforslag, der er stillet af venstre, de konservative og fremskridtspartiet, og som nu hr. Arne Bjerregaard også har udtrykt en vis sympati over for, forekommer mig at være overflødig. Nu er det muligt, man har formuleret sig lidt kantet og derfor ikke har været i stand til at udtrykke, hvad man mener, men sådan som ændringsforslaget er formuleret, mener jeg klart, indholdet er dækket ind af lovforslagets bestemmelser.

Hr. Gammelgaard trak jo en lang række forskellige problemer op og ville gerne have forslaget tilbage til udvalget, og derfor skal jeg ikke knytte nogen bemærkninger til det; de spørgsmål må vi jo så have belyst under udvalgsarbejdet.

Men hr. Gammelgaard refererede i øvrigt til en deputation fra en forening, som fungerer i en erhvervsvirksomhed. Denne forening forekommer mig at være meget atypisk, og jeg er meget usikker med hensyn til, hvordan denne forening rent skattemæssigt er placeret. Jeg tror ikke, dette spørgsmål kan afklares af skatteudvalget, men at det bedste ville være, om repræsentanter for den pågældende forening retter direkte henvendelse til skatte departementet og får deres skattemæssige placering afklaret. Men den er i hvert fald overordentlig atypisk.

Til hr. Lawaetz skal jeg kun sige, at de akkumulerende foreninger har omgået den almindelige regel, hvorefter løbende formueafkast skal beskattes; situationen har i virkeligheden været den, at de akkumulerende foreninger har været ved at kvæle de almin-

delige investeringsforeninger. Derfor må jeg konstatere, hvad jeg også mener fremgik af debatten ved første behandling, at der altså ikke kan opnås nogen principiell enighed i vurderingen af dette spørgsmål.

Anders Poulsen (V):

Jeg kommer til at sige til ministeren, at ændringsforslag nr. 2 naturligvis ikke er overflødig. Jeg vil i den forbindelse pege på, at man i lovforslagets § 35 H netop er inde på avancebeskatningen af disse værdipapirer, men udgangspunktet for denne avancebeskatning er værdien pr. 1. januar 1980. Det, ændringsforslag nr. 2 går på, er netop overgangsåret. Derfor er ændringsforslag nr. 2 absolut ikke overflødig. Det er muligt, at ændringsforslag nr. 2 skal udformes på en anden måde, som ministeren var lidt inde på, og det er vi naturligvis parate til.

Gammelgaard (KF):

Jeg opfordrer også til, at man stemmer for ændringsforslag nr. 2, som er afgjort relevant. Det undrer mig, at ministeren, på den måde han gør det, blander sig i, hvorledes vi udformer vores ændringsforslag til lovgivningen. Jeg tror ikke, at ministeren skal kaste med sten, når han selv bor i et glashus.

Lawaetz (FP):

Jeg vil gerne lige sige til skatteministeren, at sigtet med ændringsforslag nr. 1 netop var at binde pengene udelukkende i erhvervslivet, idet jeg tillod mig at pege på, at det var dér, lovgivningen var mest skadelig. Det må jeg fortsat mene.

Herméd sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 69 stemte for, 104 imod.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf
forkastedes, idet 70 stemte for, 100 imod.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af investeringsfondsloven og etableringskontoloven. (Ophævelse af adgang til forlods afskrivning på kommanditanparter).

(Lovforslag nr. L 52. Fremsat 4/12 79. Første behandling 7/12 79. Betænkning 17/12 79).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Anders Poulsen (V):

Dette lovforslag bygger på en aftale mellem socialdemokratiet og venstre fra juni 1979, men jeg vil gerne til indledning sige, at ministerens lovforslag går langt videre end denne aftale; det er også blevet tydeliggjort under udvalgsarbejdet. Som lovforslaget nu er udformet, hvor man helt forbyder anvendelse af sådanne indskud til køb af anparter, vil det begrænse opsparingslysten og investeringsmulighederne.

Det er tydeligt fremgået under udvalgsarbejdet, at en gennemførelse af forslaget vil medføre – og det er måske noget af det værste – at mange borgere, som har bundet beløb på investeringsfonds og etableringskonti med henblik på anskaffelse af kommanditanparter vel at mærke i overensstemmelse med de gældende skatteregler, fratages muligheden for at få de hensatte beløb frigjort til forlods afskrivning. Virkningen vil i mange

tilfælde blive, at de nævnte borgere underkastes de hårde efterbeskatningsregler.

Det er også kommet tydeligt frem under udvalgsarbejdet, at der er et andet område, hvor denne lovgivning griber for stærkt ind. Mange steder i landet er der i de senere år ved et samarbejde f.eks. mellem lokale erhvervsråd og kommuner opført værkstedsbygninger, industrihuse til udlejning, som en vigtig del af lokalsamfundets erhvervsfremmende aktiviteter. På landsplan er der på denne måde skabt mange arbejdspladser på kommanditselskabsbasis. Disse sunde og gode initiativer bringes til ophør ved gennemførelse af ministerens lovforslag.

For at modvirke disse skadelige virkninger har venstre og det konservative folkeparti stillet ændringsforslag nr. 1. Dette ændringsforslag er tiltrådt af fremskridtspartiet. Ændringsforslaget tilvejebringer parallelitet imellem de almindelige afskrivningsregler og reglerne om forlods afskrivning på kommanditanparter efter investeringsfonds- og etableringskontolovene, hvilket i øvrigt vil skærpe reglerne om kommanditisters adgang til frigivelse af henlæggelser til forlods afskrivning, men kun således, at frigivelse og dermed forlods afskrivning i lighed med de almindelige skattemæssige afskrivninger begrænses til det beløb, som kommanditisten hæfter for.

Dette ændringsforslag går således ud på at begrænse den forlods afskrivning efter investeringsfondsloven og etableringskontoloven, når en skatteyder anskaffer et afskrivningsberettiget aktiv ved investering på kommanditbasis. Hvis en kommanditists hæftelse i et kommanditselskab f.eks. er begrænset til 75.000 kr. og anparten i afskrivningsberettigede aktiver f.eks. udgør 200.000 kr., vil man efter vores ændringsforslag kun kunne frigive indtil 75.000 kr. til forlods afskrivning. Foretages fuld forlods afskrivning med 75.000 kr., kan der ikke på ny afskrives, før den såkaldte fradragskonto udviser en positiv saldo, f.eks. som følge af overskudsandele, der forbliver indestående i virksomheden.

Jeg vil gerne anbefale dette ændringsforslag til vedtagelse og i den forbindelse sige, at det i modsætning til ministerens ændringsforslag bevarer det positive i den omhandlede lovgivning: ændringsforslaget sikrer i tilstrækkelig grad mod de u hensigtsmæssige virkninger.